soudcovským výrokem zrušen. Ale odvolací soud mylně vykládá si smír výše uvedený v ten rozum, že se jím J. R. zavázal poskytovati výživné v penězích i v případě, že by došlo k opětnému spojení manželů. Takový výklad nemá opory ani v doslovu smíru ani v jeho úpravě a příčil by se naopak pravidlům poctivých styků, jichž podle § 914 obč. zák. je šetřiti při výkladu smluv. Vykládá-li se však smír podle vykládacích pravidel právě uvedených a zákonem předepsaných, nelze jemu rozuměti jinak, než že podle úmyslu stran měl platiti jen, pokud manželé skutečně budou od sebe a pokud tedy poskytování výživy in natura není možné, a že tudíž měl pozbýti platnosti v případě, že se manželé opět spojí a manželka nadále bude vyživována v obnovené společné domácnosti. Jinaký úmysl byly by musely strany zvlášť vyjádřiti, a když se tak nestalo, jest míti zato, že takového úmyslu při dojednání smíru neměly.

Zdá se, že odvolací soud se řídil zdejšími rozhodnutími, uveřejněnými ve sbírce n. s. pod čís. 6695 a 7098, ale odvolací soud nevšiml si toho, že v oněch případech následovala smíru rozluka manželství, kdežto v souzeném případě jde o pravý opak a o případ, pro který nebylo vůbec třeba, upravovati zákonný nárok manželčin na výživné zvláštním způsobem. Byl-li však, jak dovozeno, úmysl stran od počátku ten, že smír pozbude platnosti v případě, že rozvedení manželé opět se spojí, pak zanikl nárok žalované na placení výživného tím, že opětné spojení nastalo, arcif ne jako následek dalšího spolužití manželů, jak mylně míní první soud, ale proto, že smír, pozbyv svého účelu, podle úmyslu stran neměl dále trvati. Rozhodl tudíž věc v podstatě správně prvý soud a slušelo se proto dovolání vyhověti a jeho rozsudek obnoviti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. února 1930 R v II 203/29. Karel Jelínek.

Označení žalované strany jejím správním orgánem (lesním úřadem, správou velkostatku) před smírčím soudem podle § 46 českého honebního zákona na místě strany samé jest důvodem pro zrušení nálezu smluvčího soudu.

V. P. vznesl na smíčí soud podle českého honebního zákona žalobu na lesní úřad a správu velkostatku v B. o náhradu škody způsobené zvěří. Smírčí soud žalobě vyhověl. Proti nálezu smírčího soudu podal spolumajitel velkostatku E. T. u okresního soudu zmateční stížnost, které soud vyhověl a vý-

rok smírčího soudu pro nezachování formalit § 46 honebního zákona zrušil, vycházeje z názoru, že řízení je zmatečné, poněvadž ani správa velkostatku ani lesní úřad nemá způsobilosti býti ve sporu stranou a poněvadž smírčí soud odsoudil k náhradě škody někoho, kdo vůbec není pánem honitby.

Rekursní soud vyhověl stížnosti V. P. a zmateční stížnost zamítl, odůvodniv rozhodnutí své tak, že zrušovací stížnost podati lze jen pro nezachování toho, co je předepsáno v § 46 hon. zák., že nálezu smírčího soudu lze odporovati jen pro porušení formalit v § 46 hon. zák. předepsaných a jakákoliv námitka povahy meritorní že je vyloučena. Zda správně či nesprávně označena byla strana žalovaná (to jest místo vlastníka samého jeho správním orgánem), nemůže býti předmětem a důvodem zrušovací stížnosti, neboť tím, že třeba nesprávně označena byla strana povinná, nebyly porušeny předpisy v § 46 č. hon. zák.

Nejvyšší soud obnovil na dovolací stížnost spolumajitele velkostatku E. T. usnesení prvého soudu a odůvodnil své rozhodnutí takto:

...Avšak s tímto názorem rekursního soudu nelze souhlasiti. Zrušovací stížností podle § 46 hon. zák. pro Čechy lze napadati nález smírčího soudu pro nezachování toho, co v tomto paragrafu (rozuměj v § 46 hon. zák.) je nařízeno. Zrušovací stížnost nemá podle toho místa, pokud jde o meritorní část nálezu, to jest o výrok, že a jaká náhrada se má dáti (Právník ai 1904, strana 463 a násl. o vzniku § 45 a 46 hon. zák. pro Čechy, plenissimární usnesení bývalého vídeňského nejvyššího soudu ze dne 15. dubna 1902 Gl. U. n. ř. 1847, Dr. Pražák v Právníku z roku 1900, str. 341) a je přípustna z důvodu nedostatku formálních náležitostí co do postupu a výroku smírčího soudu § 46 hon. zák. pro Čechy předepsaných. Co se týče toho, ukládá § 46 hon. zák. vrchnímu rozsudímu, aby na žalobu o náhradu škody vyzval strany, aby jmenovaly důvěrníky, dále ukládá smírčího soudu, aby jednal o narovnání, rozumí se se stranami, a jest nepochybno, že výrok smírčího soudu může se týkati toliko stran. Než lesní úřad a správa velkostatku jsou pouhé správní orgány, které nejsou ani fysickou ani právní osobou, s níž lze jednati, ji vyzývati, a ji odsouditi. Smírčí soud jednav s lesním úřadem a správou velkostatku, pokud se týče maje je za strany a vydav výrok proti nim jako straně, nezachoval se tudíž podle § 46 hon. zák., neboť vlastně se »stranou« nejednal ani žádnou »stranu« neodsoudil a zrušovací stížnost do uvedeného nálezu smírčího soudu byla přípustna, pokud se týče jest opodstatněna.

První soud vyhověl stížnosti právem a bylo na dovolací rekurs v odpor vzaté usnesení změniti jak se stalo.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 2. května 1930 čís. jedn. R I 295/30.*) —r.

Spory podle zákona o nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 Sb. z. a n. jsou z ohledu na hodnotu předmětu rozepře spory senátními, nikoli samosoudcovskými. Před samosoudce sborového soudu patří (§ 7a j. n.), mimo případy výslovně mu přikázané, jen ony rozepře o majetková práva, jež jsou přikázány sborovým soudům podle hodnoty předmětu rozepře.

Samosoudce krajského soudu zamítl zdržovací žalobu podle zákona o nekalé soutěži. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením, počínajíc ústním líčením dne 11. května 1929, jako zmatečné a vrátil věc soudu prvé stolice, by, vyčkaje pravomoci, věc v senátě znovu projednal a rozhodl. Důvody: Z důvodové zprávy k zákonu o nekalé soutěži, a to k § 21 o věcné příslušnosti pro projednávání civilních sporů jest zřejmo, že zákonodárce neměl v úmyslu vyloučiti samosoudce z projednávání těchto sporů. Odůvodňujeť se tam, proč k projednávání těchto sporů stanoví osnova příslušnost sborových soudů prvé stolice a zároveň se připomíná: pokud ovšem budou splněny podmínky čl. II, č. 1 a čl. VII, č. 2 písm. c) zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 Sb. z. a n., prodlouženého a změněného zákonem ze dne 8. června 1923, čís. 123 Sb. z. a n. mohou býti pověřeni projednáváním sporu i samosoudcové krajských soudů. Z toho plyne, že hodnota předmětu rozepře nemá sice vliv na příslušnost, ale jest rozhodná při obsazení soudu. Jde o to, zda je tu předpoklad § 7a) j. n., zda jde o rozepři o práva majetková, náležející před sborové soudy prvé stolice, v § 7a) j. n. blíže uvedené. V souzené rozepři jde však žalobkyni o právo k užívání známky k označování jejích výrobků, při čemž předmět sporu se hodnotí jen na 10.000 Kč. Nenáleží tedy tento spor před samosoudce, nejsa majetkovým sporem, ano žalobní žádání zní na povinnost žalovaného zdržet se doposud používané značky. Následkem toho složení soudu odchýlilo se v této rozepři od zákonných předpisů a odchylka ta má podle § 477, čís. 2 c. ř. s. v zápětí zmatečnost napadeného rozsudku a řízení mu předcházejícího, počínajíc ústním jednáním dne 11. května 1929,

---

*) Srovnej rozhodnutí v Právníku 1894, stránka 52.